

מסכת כריתות

פרק ו

א. המביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא, אם עד שלא נשחט, יצא וירעה בעדר, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. רבי אליעזר אומר, יקרב, שאם אינו בא על חטא זה, הרי הוא בא על חטא אחר. אם משנשחט נודע לו, הדם ישפך והבשר יצא לבית השרפה. נזרק הדם, הבשר יאכל. רבי יוסי אומר, אפלו הדם בכוס, יזרק, והבשר יאכל:

ב. אשם ודאי אינו כן. אם עד שלא נשחט, יצא וירעה בעדר. משנשחט, הרי זה יקבר. נזרק הדם, הבשר יצא לבית השרפה. שור הנסקל אינו כן. אם עד שלא נסקל, יצא וירעה בעדר. משנסקל, מתר בהנאה. עגלה ערופה אינה כן. אם עד שלא נערפה, תצא ותרעה בעדר. משנערפה, תקבר במקומה, שעל ספק באה מתחלתה, כפרה ספקה והלכה לה:

ג. רבי אליעזר אומר, מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום ובכל שעה שירצה, והיא נקראת אשם חסידים. אמרו עליו על פבא בן בוטי, שהיה מתנדב אשם תלוי בכל יום, חוץ מאחר יום הכפורים יום אחד. אמר, המעון הזה, אלו היו מניחים לי, הייתי מביא, אלא אומרים לי, המתן עד שתכנס לספק. וחכמים אומרים, אין מביאים אשם תלוי אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת:

ד. חגי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהן יום הכפורים, חגיבין להביא לאחר יום הכפורים. חגי אשמות תלוין, פטורים. מי שפא על ידו ספק עברה ביום הכפורים, אפלו עם חשכה, פטור, שכל היום מכפר:

ה. האשה שיש עליה חטאת העוף ספק, שעבר עליה יום הכפורים, חגיבת להביא לאחר יום הכפורים, מפני שמכשרתה לאכל בזבחים. חטאת העוף הבאה על ספק, אם משנמלקה נודע לה, הרי זו תקבר:

ו. המפריש שתי סלעים לאשם ולקח בהן שני אילים לאשם, אם היה אחד מהן יפה שתי סלעים, יקרב לאשמו, והשני ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. לקח בהן שני אילים לחליו, אחד יפה שתי סלעים ואחד יפה עשרה זוז, היפה שתי סלעים יקרב לאשמו, והשני למעילתו. אחד לאשם ואחד לחליו, אם היה

שֶׁל אָשֶׁם יָפֶה שְׁתֵּי סִלְעִים, יִקְרַב לְאַשְׁמוֹ, וְהַשְׁנִי לְמַעֲלָתוֹ, וַיָּבִיא
עֲמָה סִלַּע וְחִמְשָׁה:

ז. הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ, וּמֵת, לֹא יִבְיָאָה בָּנוּ אַחֲרָיו. וְלֹא יִבְיָאָה
מִחֲטָא עַל חֲטָא, אֲפִלּוּ עַל חֵלֶב שְׂאֵכֶל אָמֵשׁ לֹא יִבְיָאָה עַל חֵלֶב
שְׂאֵכֶל הַיּוֹם, שְׁנֶאֱמַר (וּיקרא ד), קָרְבָּנוֹ עַל חֲטָאתוֹ, שְׂיֵהָא קָרְבָּנוֹ
לְשֵׁם חֲטָאוֹ:

ח. מִבִּיאִין מִהֶקְדֵּשׁ כְּשֹׁבָה, שְׁעִירָה. מִהֶקְדֵּשׁ שְׁעִירָה, כְּשֹׁבָה.
מִהֶקְדֵּשׁ כְּשֹׁבָה וּשְׁעִירָה, תּוֹרִין וּבְנֵי יוֹנָה. מִהֶקְדֵּשׁ תּוֹרִין וּבְנֵי יוֹנָה,
עֲשִׂירִית הָאִיפָה. כִּיצַד. הַפְּרִישׁ לְכְּשֹׁבָה אוֹ לְשְׁעִירָה, הָעֲנִי, יָבִיא
עוֹף. הָעֲנִי, יָבִיא עֲשִׂירִית הָאִיפָה. הַפְּרִישׁ לְעֲשִׂירִית הָאִיפָה,
הָעֲשִׂיר, יָבִיא עוֹף. הָעֲשִׂיר, יָבִיא כְּשֹׁבָה וּשְׁעִירָה. הַפְּרִישׁ כְּשֹׁבָה אוֹ
שְׁעִירָה וְנִסְתָּאבוּ, אִם רָצָה יָבִיא בְּדַמְיָהּ עוֹף. הַפְּרִישׁ עוֹף וְנִסְתָּאב,
לֹא יָבִיא בְּדַמְיוֹ עֲשִׂירִית הָאִיפָה, שְׂאִין לְעוֹף פְּדִיוֹן:

ט. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, כְּבָשִׂים קוֹדְמִין לְעִזִּים בְּכָל מָקוֹם. יָכוֹל מִפְּנֵי
שֶׁהֵן מִבְּחָרִין מֵהֶן. תְּלִמוּד לּוֹמֵר (וּיקרא ד), וְאִם כֶּבֶשׂ יָבִיא קָרְבָּנוֹ
לְחֲטָאת, מְלִמֵּד שְׁשֻׁנֵיהֶם שְׁקוּלִין. תּוֹרִין קוֹדְמִין לְבְנֵי יוֹנָה בְּכָל
מָקוֹם. יָכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִים מֵהֶן. תְּלִמוּד לּוֹמֵר (שם יב), וּבֶן
יוֹנָה אוֹ תֹר לְחֲטָאת, מְלִמֵּד שְׁשֻׁנֵיהֶן שְׁקוּלִין. הָאֵב קוֹדֵם לְאֵם בְּכָל
מָקוֹם. יָכוֹל שֶׁכְּבוֹד הָאֵב עוֹדֵף עַל כְּבוֹד הָאֵם, תְּלִמוּד לּוֹמֵר (שם)

יט), איש אמו ואביו תיראו, מלמד נשניהם שקולים. אבל אמרו
חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביבין בכבוד
אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הין לפני הרב, קודם את האב
בכל מקום, מפני שהוא ואביו חביבין בכבוד רבו: